

ikke uden videre kan overlade Al til hans Vilkaarlighed, og det forekommer mig ogsaa, at et lignende Genfyn have vi taget ved dette Lovforslags § 3, ved hvilken vi have søgt at værne dem, som ere overgivne til Andres Omfjort, mod saadan vilkaarligh Behandling. Naar det ærede Medlem senere sagde, at Affattelsen vilde han ikke opholde sig meget ved, saa forekommer det mig, at det var forunderligt, at han opholdt sig saa meget ved den. Naar saaledes den ærede Taleer ikke kunde forstaa, hvorfor man i Punkt 1 havde sat „her i Riget har udstaaet Strafarbeid“, skal jeg for det Første, forsaavidt han ikke syntes at ville erkjende, at Strafarbeid altid var vancerende, bemærke, at vi ere gaaede ud fra, at det altid maatte være dette, og forsaavidt han dernæst opholdt sig over Udtrykkene „her i Riget“, maa jeg gjøre opmærksom paa, at vi ikke have brugt disse Udtryk, fordi de stode i den norske Lov, men fordi vi have tænkt paa, at f. Ex. vore danske Brødre under fremmed Herredømme under de Konstituer, som de kunde komme i med Statsmyndighederne der, kunne blive idømte Strafarbeid, og at de saa dog, naar de atter blive optagne i vort Statsfællesskab, ikke med Ret maatte blive betragtede som dem, der have begaaet noget Vanærende i den offentlige Mening. Det er Lænsengangen med disse Udtryk, men det gjælder naturligvis ligesaa vel denne som andre Enkeltsteder i Affattelsen, at jeg ikke i mindste Maade holder paa den. Naar den ærede Taleer slet ikke kan forstaa, hvad vi have ment ved at sige „den bestaaende Ordning af Sindsfygepleie eller Fødselsbæjls“, saa kan dog vistnok det ærede Medlem ligesaa godt som vi Andre mindes, at den høitærede Justitsminister ifjor sagde, at naar Lovforslaget blev vedtaget, som det da var forelagt, kunde Folk gaa hen og oprette private Sindsfygeanstalter og private Fødselsstifter. Det er det, jeg tror, det er værnet imod her. Men jeg skal forresten ikke opholde mig i mindste Maade ved, om det var bedre, at vi til en anden Redaktion, thi det har jeg allerede svaret paa i Anledning af den ærede Justitsministers Anser over den mindre gode Redaktion af de enkelte Punkter. Hvad angaar det Spørgsmaal, om man skulde beholde Udtrykkene „foranledigede Udredelsen af smitsomme Sygdomme“ eller aldeles forbyde de Folk, som der her er Tale om, at behandle disse Sygdomme, skal jeg bemærke, at jeg hjertensgjærne gaar med til det Sidste. Derfor jeg ikke tager meget feil, er den nugældende Ordning den, at selv praktiserende Læger ikke have Lov til at behandle smitsomme Sygdomme, og det kan naturligvis ikke være os om at gjøre, at de Folk, som der her er Tale om, faae Ret til en Virksomhed, som Staten ikke engang vil tilstede alle anerkjendte Læger. Jeg forlangte egentlig blot Ordet for at svare det ærede Medlem paa det Spørgsmaal, som han rettede til mig, om det var en faktisk Ulempe, vi vilde afhjælpe, eller det kun var et Princip, vi

vilde fremhjælpe. Jeg skal i den Anledning blot ganske kort gjentage, hvad jeg flere Gange haade ifjor, og i Aar har sagt. Vor Tilstand er saaledes, at det er forment Folk, som bevislig have Anlæg og Evne til at være deres lidende Medlemmes til Vindring og til Hjælp og bringe dem Hjælpen, selv i saadanne Tilfælde, hvor de forgjæves have søgt den hos de af Staten beskiftede Læger, men ikke kunne yde en saadan Vindring eller Hjælp uden at udsætte sig for haarde Straffe, der tror jeg, at der er en faktisk Trang tilstede til en Forandring i de bestaaende Lovbestemmelser, og hvor bestaaende Lovbud ere i Strid med Folkets naturlige Retssædsviisshed og Billighedsfølelse, der er der en faktisk Trang tilstede til at ændre dem, og at der er en levende Følelse tilstede af Trang til en Vindring i det Bestaaende her. Det have ikke blot vi erfaret, som have bragt dette Forslag frem, men det har selv den høitærede Minister igaar givet Vidnesbyrd.

Justitsministeren: I det jeg maasse tør forudsætte, at Forhandlingerne nu nærmer sig sin Slutning, ønsker jeg at sige et Par Ord, forinden den sluttes. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgtreds (S. Petersen) sluttede sine Bemærkninger med en Bøn om, at de, som stille sig i Opposition til Lovforslaget, ville erkjende, at dette ikke hidrører fra noget som helst Onske om eller Tilbøjelighed til at krænke nogen Interesse, men at det tværtimod er begrundet i en Overbevisning om, hvad der er det Rigtige, og om, hvad der virkelig vil tjene Samfundets Vel. Jeg kan ganske slutte mig til dette Onske fra det ærede Medlems Side, og jeg antager ikke, at han har tænkt paa, at der skulde være nogen Anledning til at rette en saadan Bøn eller et saadant Onske — hvad man nu vil kalde det — til mig, forsaavidt som jeg henregnes til Opponenterne imod Lovforslaget, idet jeg haaber, at saavel det ærede Medlem som det ærede Thing i det Hele ville erkjende, at jeg har gjort, hvad jeg kunde, for at vise de ærede Forslagsstillere og dem, som støttede Forslaget, at det er min Overbevisning, at der hos dem er en fuldstændig redelig og anerkjendelsesværdig Stræben efter at finde det Sande og Rette. Naar det samme ærede Medlem ikke blot i denne Sammenhæng, men ogsaa tidligere talte om, hvad Fler-tallet i denne Sal anser for det Rette, kunde jeg jo dertil gjøre den Bemærkning, at det egentlig er noget for tidlig at tale derom, men jeg skal ikke lægge videre Vægt herpaa. Jeg har naturligvis opfattet denne Udtalelse fra det ærede Medlems Side saaledes, at han forudsatte, at Fler-tallet havde den eller den Anskuelse; men jeg fremhæver kun denne Ytring af det ærede Medlem, fordi den giver mig Anledning til at komme tilbage til nogle Bemærkninger ikke blot af ham, men ogsaa af det ærede Medlem for Aalborg